

opusdei.org

Pondelok 10. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 10. týždňa v Cezročnom období. Navrhované témy sú: súcitná starostlivosť o tých, ktorí nás potrebujú; túžba po šťastí a večnom živote; prekvapenie poslucháčov.

10.06.2024

JEŽIŠ sa stretáva s apoštolmi na nenápadnom mieste. Sú obklopení malými kopcami a hľadajú na Galilejské jazero. Strávili niekoľko horúčkovitých dní na cestách po

dedinách a mestách, stále ohlasovali Božie kráľovstvo a uzdravovali chorých. Sú unavení a potrebujú si oddýchnuť. Uvedomujú si však, že ľudia hľadajú Krista. Zástupy ľudí z celého Izraela ho chcú počuť. A Ježiš, súciteľne hľadiac na zástup, prednesie reč, ktorá na prítomných zanechá hlboký dojem: blahoslavenstvá (porov. Mt 5, 1-12; Lk 6, 20-26).

Pri nejednej príležitosti sme sa pravdepodobne v tej chvíli cítili ako Ježiš a jeho učeníci. Po dni intenzívnej práce prichádzame domov s túžbou oddýchnuť si a dopriať si zaslúžený odpočinok. Keď však otvoríme dvere, nájdeme ďalších ľudí, ktorí nás hľadajú: manžela alebo manželku, ktorí potrebujú pomoc, deti volajúce po pozornosti, rodiča, o ktorého sa treba starať....

Kristus odložil vytúžený odpočinok na inokedy, pretože so súcitom hľadel

na zástup, ktorý ho hľadal. Nemohol pokojne odpočívať pri všetkých tých ľuďoch, ktorí túžili počuť z Jeho úst slovo, ktoré by zapálilo ich srdcia. Veď prišiel na svet práve preto, aby týchto ľudí zachránil a ukázal im evanjelium. Rovnako aj my, ak „budeme v kontakte s Pánom a nebudeme anestetizovať najhlbšiu časť našej bytosti, veci, ktoré musíme robiť, nebudú mať moc vyraziť nám dych a pohltiť nás“^[1]. Manžel, dieťa alebo rodič môže oddialiť náš vytúžený odpočinok, ale vyjsť im v ústrety nám pripomenie, kto sme, a povedie nás k tomu, aby sme mali srdce ako Ježiš, schopné súcitiť s potrebami druhých.

BLAHOSLAVENSTVÁ sú súčasťou reči, ktorá sa zaoberá ústrednou otázkou, ktorú si kladie každý človek: aká je cesta k šťastiu? „Všetci chceme žiť

šťastne,“ napísal svätý Augustín, „a v ľudskom rode niet nikoho, kto by nesúhlasil s týmto tvrdením ešte skôr, ako je úplne vyslovené“^[2].

Blahoslavenstvá zároveň odkazujú aj na ďalšiu univerzálnu starosť: existuje život po smrti? Ježiš sa neobmedzuje len na to, že ponúka niekoľko rád, ako viesť viac či menej šťastnú existenciu, ale pridáva aj horizont večnosti. Blahoslavenstvá sú teda cestou, ktorá vyjadruje dvojakú túžbu, ktorú nám Boh vložil do srdca: hľadať skutočné šťastie na zemi a dosiahnuť večnú blaženosť.

Tieto dve túžby nie sú v rozpore.

„Každým dňom som čoraz viac presvedčený,“ povedal svätý Josemaría, „že blaženosť neba je pripravená pre tých, ktorí vedia byť šťastní na zemi“^[3]. Ježišov návrh nespočíva v hromadení utrpenia na zemi, aby sme sa neskôr mohli radovať v raji. Svätí boli ľudia, ktorí v prvom rade vedeli, ako byť šťastní tu

dole. Samozrejme, mnohí z nich zažili smútok alebo sklamanie, ako každý iný, ale to ich nemohlo pripraviť o radosť: svoje šťastie nezakladali na niečom, čo sa dá kúpiť alebo získať, ale na nezištnom dare, ktorý prijali. „Blaženosť, svätosť, nie je životný program zložený len z úsilia a odriekania, ale je to predovšetkým radostné objavenie toho, že sme deťmi milovanými Bohom. A to nás naplňa radosťou. Nie je to ľudské víťazstvo, je to dar, ktorý dostávame: sme svätí, pretože Boh, ktorý je Svätý, prichádza prebývať do nášho života“^[4].

APOŠTOLI A ZÁSTUP určite s úžasom počúvali Ježišovu reč. Dovtedy verili, že ľudský blahobyť je znakom Božej lásky. Podľa tohto zmýšľania, ak mal niekto veľa majetku a tešil sa dobrej povesti, bolo to preto, že Pán

odmeňoval jeho vernosť pri zachovávaní Zákona. Na druhej strane, ak bol niekto chudobný alebo mal vážnu chorobu, bolo to pravdepodobne preto, že on alebo jeho rodičia boli hriešnici. Preto sú prekvapení, keď od Krista počujú, že chudobný v duchu, ten, kto plače, ten, kto utrpel krivdu alebo ujmu, bude požehnaný....

Môžeme si predstaviť, že reakcie boli rôzne. Mnohí by možno Ježišov návrh úplne odmietli: neverili, že je možné žiť šťastný život v takýchto podmienkach. Niektorí by možno jeho pozvanie považovali za niečo krásne alebo ideálne, hoci vzhľadom na ľudskú slabosť nereálne. Mnohí však Pánovo posolstvo určite prijali s nadšením. Vypočuli si niekoho, kto rozumel ich utrpeniu a problémom, s ktorými sa často museli vyrovnávať: chudoba, nespravodlivosť, nedostatok pohodlia... Zistili, že tieto okolnosti nie sú trestom od Boha, nie

sú prekážkou na ceste k dosiahnutiu večnej blaženosti, ale práve naopak: môžu byť súčasťou cesty, ktorá ich dovedie k dedičstvu nebeského kráľovstva.

Boh nie je vzdialená bytosť. „Zaujíma sa o nás, miluje nás, osobne vstúpil do reality našich dejín, komunikoval seba samého až do tej miery, že sa vtelil (...) Zostúpil z neba, aby sa ponoril do sveta ľudí, do nášho sveta, a aby učil *umeniu žiť*, ceste k šťastiu“^[5]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme aj my pri odovzdávaní evanjelia vedeli sa vžiť a osvojiť si problémy druhých ľudí ako svoje vlastné a spolu s jej Synom odovzdávali krásu života podľa blahoslavenstiev.

^[1] František, *Anjel Pána*, 18-VII-2021.

[2] Svätý Augustín, *De moribus ecclesiae* 1,3,4.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 1005.

[4] František, *Anjel Pána*, 1-XI-2021.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 28-XI-2012.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/pondelok-10-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-10-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (22.04.2025)